

тѣ ми, осыщахъ обаче съ неизразимѣ болѣзненность колко бѣше недостоинъ той за Ангела готово не ще оцѣни никога. Нито можъ нито пакъ смѣѣ да прѣдстави много-то ужасны размисли и ненаименовани чувствованія които раздигнахъ и раздига още въ мене мыслятъ на туй отвратително съединеніе. Истинната любовь прави святѣ скърбытъ и радостытъ който ны причинява. Жената която любимъ смятрамы ѣхъ като таинственнѣ нѣкой богыниъ която само на насъ принадлежи, на който и до покрывалото само ако бы да ся докачи нѣкой освѣтъ насъ осыщамы ужасъ несравнимъ по-горѣ отъ всякой другъ, ужасъ на святотатство; защото не подсвоява само нѣкое драгоцѣнно наше добро, но и жертвенникъ осквернява и къмъ таинство нечестува и къмъ самого Бога богохулствува! Таквъзъ е ревнованіето; моето пове бѣше таквъзъ. Струваше ми ся искренно и неподвойно че само азъ имахъ очи, само азъ имахъ умъ и сърдце способни да видятъ, да разумѣятъ и да обожать красотѣтъ на онзи ангелъ; че всякой другъ бы ѣхъ осквернилъ, и че за мене бѣше тя прѣдопрѣдѣлена за всегда! Имахъ тѣзи голѣмѣ гордость която мя и награди съ по-голѣмѣ скърбъ.

Но пакъ присмѣхулинь нѣкой бѣсъ ми шепняше на ухото че споредъ законытъ на човѣческѣтъ разумность, Маргарита бы живѣла почестито и по-мирно близу до единъ мъжъ който